

ביתנו עם אבתי אבי

בשנת 1933 אנחנו מצרם אפריקה לאמריקה
 דברך את הורי לערו בסיועם וללכת לארצות הברית
 פתע עצמתי לכאלותם את אבתי לא באיתי בשתי
 עשרה שנה. כשנפרדתי ממנו בפעם האחרונה
 פיתתי בת של עשרה שנה ובת קטנה
 כשאת הייתה אשה נשואה ואבא ~~לשתי בנות~~
^{ב/1931} בכספתי בארצות הברית את אבא דמיוני
 את צמח צ'וקרם, אבא מיני צברות
 עלו ~~בא~~ מיני נעזרי עזרו באומי.
 הצברות הניאונים עלו באומי היו
 בפעולה בבית צברון אשה, ביתי בעל קומה
 אחת קצרות אולת נאון עם גוף קטן סביב
 שבו אחי אליהו ואני היינו משחקים. אז
 הייתי העבד בת שלש, אבא הייתה אשה
 נצימה בעלת פנים ארכים וחורים. לפיתוח
 היו שחורות אקצור מסולסלות וצינייה חמוג
 כהות כמעט שחורות וניאון מאני כגש
 וחום. אנה היה קצור ארוך אבא ינה
 אנה היה ביראני עם שפתים רבות
 ואצמאמא. פניה הפיזו קרני אורה
 חבה ורגש ואמנם. אבא הייתה אשה
 טובה מסורה אהלה ולידיה. את מע
 רחה הנעים אנשי היה תמיד אהלים
 בשבחה בקולה הערה והנחמה. היא
 לא הייתה אשה עבולה, בה כחמש דגל
 ואתי אינני יושב עליה היה עלול אבא לא שאל

אלהא היה ~~גדול~~ ~~מאד~~, ~~הוא~~ היה קטן
 כש רחל, אלה היה כתב ^{ועליו} כושם של אלה
 אלה כח וקדש מלך, הוא היה גדול וסקוד
 א קצות קצר. עיניו היו עפולות וחמות
 והרבה ^{הרבה} מקרים. אלה היה ישר וקצר

אלוהי. פיו היה יפה ומבנה הפנים ארוך
 קלן שנינו ישות ויפוח ~~בצדו~~ ממנו כפנינים
 יך ~~כש~~ צחק הוא אה שפניו ועניו. פניו
 תמיד נראה קצר ^{באור} שאנימל יחל ^{קל} אלה את
 אלוהי צח ^{לפניו}. הוא היה בירן דנקיון
 וסדר. הוא היה מצומצם ומסודר אלה
 בתל דשורתיו אלה עם חזרו היה תמיד
 נקו מסודר. וקצר. אשום אדם אלה
 ביתה קטנה ^{אפס} ^{אפס} אלה חתנים
 שנמצא חזר. אלה היה קול דריון
 מוסקיו.

חזר אלה שדה שנמצא בסוף הק' היה
 א פ' רב מלא אורחים. אנשים אכלו
 המינים היו באים לראות. חסידים תימנים
 ערבים, פלחים, עזרעים, ספרדים, באים עזרים
 וכו'. כל מי קולות היו באים מחזרו.
 אחרים קרוקו אתו ואח' היינו מצויים
 דיב החלו לראות מה קמחם חזרו:

בהם טפוסים שונים באינו למ אבמה
 אלקנים שונים הארשים היפוא את העלותיהם
 אצותיהם. העולציוס הפחיקו אלתנו ביותר,
 כי הם תמיד אהבו להכיל את העלוגיהם
 הצמחה, קרוב וקתונות יפים. אבא
 היה עומד על יד טאן-כתיבה שלו לעצמ
 אה העלים עקולות והיה אכנה דמהיות
 את התוים האלה זמן שפס היו שנים
 לעתים קרובות האורחים היו מעיפים אלקין
 בזמן אלות הצהרים וילקו אה יפיו
 ופרימו דכל ~~בחס~~ ~~בחס~~ ~~בחס~~ ~~בחס~~
 אנה היית ~~אחיה~~ קפניו של אבא
 בשביל שקוף קתונות האיותה
 הארובה אפניו ואיתה תימה. אמא
 היתה מקיטה איו דבאנה ודסקט. הפח
 הזמן היחיו שיבאנו אחיות את חיינו
 מקלי התעקנות צרים ואורחים היו דפק
 שנת וקייא שנת ואופו. אה אבא היה
 שנה וקל והיות היה אמא צמחה ושמחה
 דכל פעם את האמותה הוא היה אמא
 אלתנו צמחה שנת קדש ובלנו היינו
 באילו אבאקים משחת. ^{ממשמשמש} צדק שנת
 גמח הקקר
 גמח הקקר היינו לעקים את הקית
 והולכים אטוילים אה ההרים ומחכים לעיית
 השמש השמים היו אמא. צדקים והגלנים

ה'פים היו מקסימים אוננו קהוד יוקים
את הטיולים האלה היינו לולים קקדילוג
דמשק היותנו דינושלום

בטאחוג צינה נולדה האוננו הקית
דינושלום מה געולה היתה השמחה. אנשים
למאלו האו לקיק את פורינו ולקחת
חלק בשמחתנו.

במך קצבי ערנו האוננו הקית אפילו
את שם החוק שכתנו. מטם עברנו
לגור בחוק החקשים שהיה סמוך
לבינתם של אולעצר וחמה דן - יהודה.

תיכף הורו התיצדו למ משנת דן - יהודה
מאוד השתמחנו לשמוך אוננו מדקרים קטנה
העברית ומה שהקליא אוננו דיותר היה

לשמוך את המשנת שלם לונה להם
העברית הם הם שפניו עלינו לדבר אק
וכך עברית קביתנו.

קביתנו, קביתנו דיחוק החקשים אבא
פתח קית ספר לחצרות והיכה צעירים
באו אליו אמוג, בין הצעירים היו כאלה
שטרו דקולוג יקים יוצאים מן הפלג
האוננו הצמח החילוגת לקרנז את אן הילופים

אלתים קדוה אבא היה מקל אותי אלא
 אפני תלמידי היו אומרים סמי ומקשיבים
 לשירי שלתי. לאחר שלתי נקה היה
 אפני אבא שהיא לא היה שלם כפון מהשירים
 שלתי. פעם אחר באתי אל אבי עין
 הילדים מבקר עם הערות הערות אספו
 אותנו הילדים ויחד שרנו אל אולם הלחם
 ששתי לפני אבא ושא באתי אפני אלו
 האבד גור. ~~אחד~~ אבא אחי שרים נאחזתי
 כי סבת האבדקה של אבא היה דטאנה
 שהשירים היו שירי אדרים אבא המעניג
 היו מעניגות עם נכד. אודותתי ששרי
 אני הילדים אלו נהיו אבא הפוחק
 אבא אחר מעניגות אפניות מקוריות
 לילדים.

קשה היה אבדתי חיו של אבא. דיום היה
 האם נבליה היה עסק בחקירת תורת
 הענינה ובתיבת חיבוליו. אמא היתה
 מספיקתי לאלתים קדוה אבא היה
 אבד עין אלו השחר והיה נח רק לעין
 קבר לפני שהתלמידים העיף אבתינו
 בשפ"ת תלמידת בית ספר אמא האמאקא
 העבדוה סדכו פעם נשל אבא התלמידים
 של בית הספר ביחד עם הילדים הוצענו
 אנש הצה. עם אבא ואנבי האנא אנש.
 חלק אחד חמיון היה הקוד של בת יתתי

עם חבורתי שויצאלו זקוק את יפתח
 המוצע. באבתינו הקימה את הדבר אבא
 היה של העת לקול מאלו המחשבות ומצפון
 במה לעצמו. רציתי לדבר עם אבא על
 הנשף כי הייתי כל כך מלאה התלהקות
 מכל מה שראיתי ~~אך~~ אך לא הצלתי להפיק
 את אבא המחשבותיו. בהצלתי הקימה לא
 היתה לי הכוונה לדבר עם מי שהוא
 א מה שראיתי והיחסותי. בקימת היחידות
 ואבא היתה ילדה. למחרת דדקר רצתי
 אל אבא וספרתי לה על מה שראיתי. היא
 סברה לי שאבא עבד דחפזו על אולתו
 הילדה ושמה אולתו מצפון ומבקר אל עצמו
 והחיים רפואים הקור יפתח ויסבה נפלא
 מפיו. זאת שספרתי לה על הרקוב שראיתי
 אבא אמר (שה קלם השפיע על אבא לכתוב
 שנישף זה של דית ספר אמל הוא
 שהביא אבא ~~לשונה על יפתח~~ אחרי את
 האורה "יפתח". חפרו היה מלא נירוג
 בכתב יפן ואבא קטול לא ידעה איך
 להחזיק את חפרו הסדר. דסוף היא
 קבלה תיקר גבורה לעצמה זכרת החפ
 ושם היא אספה את כל כתבי יד אבא.

את הים המלוחים שהמליך את עיני קאלן
שפיתו מוכחה לצאת מהים ולשבת על
שפת הים עם אמא ואחות הצעירה.
פירחו נשאלנו לאיפה ימים ושקנו הדיתה
באלתו האלן ששפנו לשם.

בשודינו הדיתה סגנו נסף דחצרה לקולנו
על משפחתו וכלנו היגענו את חסרונו.

בצמח הבוא נפתח בית יתמות זילדות נגד
ביתנו. ולשם היינו הולכים לעתים קרובות

עם פי רב ~~עבד~~ במוצאי שבת. דבר
פעם שקרנו אותם הזלות אחתו לקראת

אבא ובעיתו אלתו אלמדם שינים חפשים.
מחובק החפשים עסקנו שוב לעבוד משה.

דבית יותר יפה מאה שנינו קעם היאלנו
עם אבא החל אלמד כסימני וקדית ספר

אלגנות. כן למד דמתקן הגדלות של
בתי - הספרי.

הכבד נשפית מועדו האילן. ~~על פי רב אבא~~
~~היה זקן אלתו עמו חמישית השונות~~

שהיו בירושלים וברוב החפשות אבא
היה מצאן עם מקהלתו חמרה לפני

הקהל את שיריו שחקר ושירי העם.
כמה אהבתי זכלות את אבא מנצח

ולקשקש זמרות השונות שהמקהלה שלו
היתה שנה בבל כק. חשקתי לי

כמה חבל שאמא איננה יבולה זקנת
חלק בעונג הזה, כי היא היתה צריכה
להשאר דבית ולהשגיח על אחותי הגינאקת

ואז עירנו געזיגט וויסנאל. אקאז אקום
אזבאו של התורקים דתור אנהל תצמורת
של הצבא.

החיים האלו היו קשים מאד. מחלות שונות
התפשטו בין תושבי הארץ, אלה היה מספר
מבין האנשים והעוונת היה שזאל כל הנשים
נהלו את דתיהן והשטיות אל יוציין
בגש חיל. אז היום אינני יוצאת אונק
שאלא הספיקה אהבין את האנחות הנפאלא
והטענות שנתנה לנו את אדם הפיולוג
המופלא שיהי אה.
סוף סוף האנפלים בעשו את האנף והמחמה
עסקה וקאז שק הבימה.

אז אאלא נכאתה זינה מאלו וקאז ספר
שפע אמוצא שאל יפ יכואלים אנוח.
בזמן האממה כל הפעולות והסוסים נאלמו
אירואלים, האולן היחיד שיכלו אנסוף
מקום אקום היה אל עק מחנה אקס
עבר מחור עם ערבי צעיר שיחמה אמה
החמור קערה אאלא תרפא אלו עם אמות
הצעירה. בחוקן שכלנו יחפ אל יכולנו
זיכור אל החמור והמאלל שאלא תרפ
קנאל עם התינקלתי אמוצא' ושהעיק
יולק אמחרת עם החמור אקחת אולנו
על הילדים. כשהעיקי הולפן קדינו
עם החמור אקאז עמד לעצוב אולנו
בידיו והוא קקש תימני שעקב קדי
ספר שילוח אולנו. כל הדרך אמוצא
צחקנו מהאללן שהתימני אלע אעיק
אעתיים קבולות הוא השתדל להתקן
מעלי הערבי קין ההרים שעדינו והעיק

במסכן נדחה ככל ענין שלא יראה
אלוהינו כי חלש אלא שנגנו את החמור שלו
הצדיק הצבר גיבורים אנוצו הסתאסה
בין הרים של סלעים ^{שדיניהם} פתחו
צמחי פכא. הכל נראה יקש גלי נקש
חיה. כק כפר אחר עקר לפתה"
כפר עקש שקו הו גת חומר קטנים
וסקידם עמדו עקבים פנאים אלו קשים
קקצים מלובאים, את עיניהם היה
קשק אכאלו כי היו מלוסיים עקדים
סוף סוף ^{עצומותיהם פתחו} פתחו סורה היה
הנוצו צדק הסקידה, גתים אחרים היו
בין ההרים אחרת יבולנו אלאו אפלו
מיים. סקיד הבית שאלא נמצאה
פנחים ימים צמחו כי הבית עמד
על יצ מעין, והמים צמחו מהמעין
בין הצמחים דרך שקילים שיצאו
מן האקס. שחננו זכאלו את האקס
ומצ התקשטנו וקפצנו לתא זרחה
ועלנו את האקס ונצפה שסה את
אלנו בדרכנו. המים היו קררים
וא הורים מאוצ, זאמר שהתחפרנו
ובתקשנו הנענו עקבים. במאן שהינו
פרחים אהקיא צרכי האול אנו.
אשר התינו שורה אנו גשה לנו
אנלום לעמים על פ' אלו. קשול של
אלשי המזיח.

בית נעים אשר קראו העצים שבתחילת
 סביב האגם ושמאלו את מנהל המים
 והנהיג אגם, זה נהג הפל של שורה.
 כלנו אכלנו דגים אדומים.
 לאחר אגם שדה איתנה חזרנו
 הביתה.

בשנת 1917 אכלו ישיבת קדשה הצהרות
 דגים שהשפיעה על יהודי האזור אכלו
 אגם גמ נציק יהודי נצק דינאליס
 והוא Samuel Herbert.

דתקופה ההיא התלו אספר את הנח
 יסוד של האונגרוסיה על הר הצופים.
 נשף אצול סכרו יום אחד אמאל אנשים
 נאבו אכלו את הנחת אכלן היסוד עם
 כחוקן שמקבלת אכלן שיה עם את
 צעיו העברים.

המצב החומרי החל להיטיב בארץ בי
 אנשים אחוץ אהרן התלו אכלו אכילת אלויה
 והתלו אסתר עירוב, קדויות ומושקות
 כל עם המצב החומרי קדויות הושג
 נאכלת היה יותר זמן להתמסר לקדויות
 אכלו התורה אצול אכלו דחקור נענוה
 כי אנו היחידים אצולנו ויכלנו אצול
 רק בעבודות נקוי הקוד האולן שפית
 זה האקסטר אהקודים אכלו זמנה אכלו
 אצוים קדויות דהקודים האיתו אכלו
 שניהם אסוקים דחקור נענוה אנוים.
 אכלו היה כשרון מיוחד אחר נענוה

זאת שמעך מילים ומשפטים שאכלו
 הקב"ה לפניו הינה הינה מהנעינות שאכלו
 חבד היא שהשפעה שירי אכלו שמה
 לפניו. היא נחנה לאי חומר רק
 הנעימות הנעימה שלו.

ויש לי מנעינות רבות שאכלו חברה
 זאת שאכלו נעטר.)

מאז הנקה יהודים מהעוה"ל אלו אלו
 והת' לקו דה. וה' יוא שמספר ה' הוביז
 שצדו בארץ היו מוכתים אלוסוף על
 איצ'ר דת' - ספר. דיכולאים הוס'קו
 לבית ספר או בית ספר ד' אג' האומ'ת
 הוצע'ים שהיו למ' עקפו קשה אלו
 כי היו צרכים אלו דת' שולט

דת' - הספר. אמרו על העקוה הקשה
 שפית' אכלו, אלו דת' הספר האלו
 וכן גם הספר אעדי'ם ולקח ספר
 אג'נ'וא, המיל' איס' דת' - ספר אנעינה
 הקש'ים אפול'ים הצל'ים סוף סוף דערת
 הממשלה האנגלית אמתו את בית הספר

היה אלו אנעינה דיכולאים. דין אנעי
 הצ'ל האנגל'ים אצ'ל את אפול' סוף
 שג' דפס'נ'ל' או אלו קט' שאדסקי ג'ן
 דת'ר. שניהם השתחררו מהצ'ל
 והקצ'ילו את צמ'ם אלו נעינה.
 אכלו אלו תיאוריה אמתה. זאת שנה

- שאלה את הצלחת התלמידים בדחיית
 הנגינה והתחזוקה בשנתנו קפסנתר
 ובנוך הוא הרעיש מאוד מאלף, וזה נתן
 זן אולם להמשיך בעבודה הזאת כי
 היונולוים שאלו היה קשה להשיג את
 סי הנגינה ורק אמעטויס לעינים היו
 פסנתרים רב התלמידים היו צריכים להתאמן
 בבית ספר נגינה בשלוח שהמורים לא
 השתמשו בקפסנתר ובנוך.

כשבייתי קצתק דת שלש לערה שנה החלט
 אבא שהחיים הקריאים ביותר הם דמוסק
 וכזה שכלנו נחשב עם הוא קנה חלק
 אצמה קהר-טוב ואת משפחת דבר עם
 גם קנור משעיתים. אבא צדמה עז
 כמה שיכלה אצמפם. אבא צדמה עז
 הבית כבדו אשם דלף ה הובאלו הנהלת
 פריכים בעצ פתח הקידול וכן אקנול
 ה מיני צמחים כמו ענקים ציגים אב
 אצאבולניו העצול אשם
 עם - קביות אבא קהר-טוב הוא ראה
 סוס ערדיו אדן וכתב דבולור מאלף אליו
 הוא תאר את יוקי הסוס ומעלנותו
 הצריכות את פייאלו החיה של נתן
 ראיש איבוק אליו שנה השפיל עלי אב
 לשם אהאלו. כשהלתי לשם דרשיון הור
 ובהסתדתי קחתי קדיש משפחת דב
 וצאני החוצה אהפס אל
 מעצמותיו אומה אל על
 אלג זה דמיאדון. גשתי אליו
 הסוס עז חטרה אליו אל
 אליו אליו אליו אליו

בחיטה וקקצני על גבי הסוס הריק
 אתיכף אחת'ה בצוארו, כשהגיע אל
 גג'ה אוק'י על גדי הוא החל לקרוע
 וצ'הול והשתדל להפיל אותו מעל גבו
 וכל מה שהגביר קפיצותיו כן התחזקה
 זבוע'י באח'נה בצוארו הוא הלך אל
 העקצות מלפ' אסל' ע'ב שסוף סוף לא
 הצליח להפיל אותו ואח'ני נפלת' יתגב
 שיה של עזק'ים, כמובן שנסחטת' ונתצטת'
 מענ'ני השיח וקצ'י נק'הו כהוא
 זאת היתה הפעם האחרונה שראית'
 את אצ'מת הורי ואני כתי הי-ט'אד
 ב'ינק 1920 ע'כ'ו הפי'הו הימ'ש'אנ'ה
 ב'ירושל'ים של תושבי הארץ נבדלו אצל
 הצ'ור הצ'יר הנצ'וד ז'ב'וט'נסק'ו יצ'או
 ק'ול'חם נ'ע'ה הע'ר'ק'ים כשהע'ר'ים כ'או
 את זאת הם ד'ח'ו ונתפצ'רו לפ'י
 פ'נ'ה הע'ר' מ'ח'ח' את זאת ראית'
 צ'יק ח'ל'ק' ק'ית'נו ש'נ'ה ל'ש'ה ש'ה
 ע'ר' י'צ' א'ר' ש'כ'ם
 באות'ה ה'ז'מ'ן א'ב'א ה'יה מ'צ'מ'ן ל'א'י'ח'ת'
 ד'ק'ש'ר ע'ם ע'ק'ב'צ'ת'נו כ'ל'נו ע'צ'ב'נ'ו את הארץ
 הנ'ס'י'ע'ה מ'ירושל'ים ח'י'נ'ו ה'ית'ה א'י'נ'ה
 וצ'י'נ'ה את כ'ל'נו כ'י נ'ס'ע'נו ד'ע'ל'ק'
 צ'יק של ה'ל'ו'ה א'י'צ'ה פ'ע'מ'ים ק'ל'ת'
 הע'ל'ק' ש'ה'יה ע'ר'ב' ה'יה צ'יק ל'ה'ח'ו'ל'ף את

נהלי הקרנל של הסוסים וזהו אסוסים
 קצת מנוחה.
 כשהעלנו אינו גמנו ארבע מהעלמה אויש
 את עצמוצונו. לא שבת היום אינו לא
 אנה צירפתו קטנה שהלכה זמכסל.
 כנסייה אלא אמרתי לא היתה נשימה
 כלל כי גמנו היינו חלוצה ש הדיק
 אבדל יקדל אחי ואחיותי נהנו מפנייה
 מאכסל נטענו אפרמיה. אבא החל תיכל
 ומ'ב אהבש אנשים שיר פים אג ספניו
 וקסול המליט אנסול אבולין.
 קטנעלען גרנו הקבולין.
 פניסי א יב אפדוקנה על אבא קפנסין
 גבא גופים שהסכים אהבש אבא
 גמנו היינו אפוקים יום אליה אהתיק
 את הכתג-יב אלו. אבא סבר מקהלה ש
 חגים שיעמו שיריו אפרים קסדל תקליט
 יום אחד אבא אקח אלתי זיבאלי דה Deutsche
 gramophone אבאל ושמול איק שהיקהלה
 גרה. כלל לא היה קל אלה את החגים
 אשר יתר דהרמניה אבא שמאל
~~הפאירוב אליה פארים~~
 אקול נקי דתקליטים. החגים שגרו היו
 פ'ן קסול, יוסף קרנשטין אבא ואחרים
 שאינו צופרת אג שמ. אבולין Diamond
 אה אלג קנסתה.
 כסאק היה שקול קעלוצגו קמט אבא
 היה מוצר קין אינו אג רשאלגו

כאל דעין וקספתי שיהינא דהיינו
 אונג בנהל וקהלה יפיו הנחילא דת
 יב אל פי היתמוס של הנגינה, וכל
 זקנו הקיף בתפארת את השאפיו.
 כשאנו סיים את כל החצ'ים שלו עם
 המפסיים השונים הוא עמד את פרקו
 והחל לנסוץ געיר געיר אפיצא על
 צבא דארטיו. הוא גאם בקולו גאמטאנס
 גפריי גווניו ובלונדון, דסוף הוא
 נסף ארני-ארה.

גאמטיקא הוא פגש את יביו השאפיים
 פרופסור וצדק שמואל כהן שצדקו לו
 על חיו בצבא דארטיו וכן הלעו לו אשר
 דתוכ פרופסור של הנגינה הצבאית
 דה'קרו יוניון קולג' דסינסטי, אהיו.
 אטאל ואליוג' נספו אסם והת'קדו שם
 עם אבא.

גאמטיקא הדפוסו חק גבול אפריז.
 דסוס הספרים של הספיק אפיצא
 דארמניה הדפוס גאמטיקא Jewish Liturgy
 Jewish music שרי חצוב ותולת אטאליס
 שונים.

זאת שמוזיקה דקולג' דמק אפרי שנים
 אפרץ פמאם דפיק 1930 קול שטף
 עם דת דרנים האוואנג אטאליס שמה
 חיוא גב. הספיק אטאליס שמה

פי שה' ר' לו קושי לבטא אתה מילים
 נקצת התקשה דבר ידעתי. אך לאט לאט
 מחתרו נעלמה יותר ויותר רצינית
 עד שבסוף הוא אהב את קולו לעצמי
 וצדו הימני שומק. באופן שאם יכל
 היה לכתוב ובמעט שאם יכל לכתוב
 הוא היה עדין לעצוב את משנתו.

בשעתו לאמריקא ופעלות את הדין
 זא יבולתי להאמין שאבא הוא אולי
 האדם שליטי הנער: ~~הוא השתנה~~

פניו ועקרו פנאו ציני שהיו מלאי חיים
 היו מלאי עצב ותמנונים ולא יבולתי
 להתוכח עמו על שום דבר כי
 פאנו שומקו לעצמי. על פי רב הוא
 היה יושב שקוץ דברו ולתיו. פעם

אחת בשאחצתים ספר בידי שהקראתי
 מאמר לפניו הוא הכאה לי האצבע
 על אולתיו ונתן לי להקין שיש לו

בך היקה חומר דמותו. אצאקולע
 העצות לא יבולתי למצוא שום אופן
 וצדק איך להקין אולי דברו לכתוב
 בצדו את עצמתי.

אמא עם בן השגרה הרבה היטא זקנה
 ורצה פתוצאה אדאגותיה וסקנה מחוליו
 על אהלא. אולי פעם לא התאוננה על
 כל העקובה שהיתה לה. היא היתה
 פריכה אלהים את אבא והאבולו
 כמו תינוק.